

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

**MISTYCZNE CIAŁO CHRYSTUSA
ZDRADZONE PRZEZ MODERNISTÓW**

KRAKÓW 2022

www.ultramontes.pl

Mistyczne Ciało Chrystusa zdradzone przez modernistów

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

Wielki Tydzień 1997

Ukochani w Chrystusie,

Święta Liturgia Wielkiego Tygodnia obrazuje nam w najpotężniejszy i żywy sposób kulminację publicznej działalności Naszego Boskiego Zbawiciela Jezusa Chrystusa. Poczynając od Niedzieli Palmowej aż do Święta Zmartwychwstania,

będziemy duchowo towarzyszyć Naszemu Najwyższemu Panu w Jego triumfalnym wjeździe do Jerozolimy, będziemy obecni przy ustanowieniu sakramentów Świętej Eucharystii i Kapłaństwa w Wieczerniku, staniemy z Naszą Bolesną Matką u stóp Krzyża i w końcu, trzeciego dnia będziemy świadkami Jego chwalebnego Zmartwychwstania.

W tych trudnych dla Kościoła katolickiego czasach, gdy Mistyczne Ciało Chrystusa przeżywa duchowe ukrzyżowanie, możemy odnaleźć potężne źródło nadprzyrodzonej pociechy i pomocy w rozmyślaniu o nadzwyczajnym podobieństwie jakie zachodzi między chwalebnymi wydarzeniami Życia, Męki i Śmierci Jezusa Chrystusa i obecnym kryzysem w Kościele. Niech te rozważania pomogą nam w uzyskaniu wielu łask z uczestnictwa w Świętej Liturgii Wielkiego Tygodnia.

Pierwsza uwaga jaką należy poczynić, to stwierdzenie faktu, że nasz Zbawiciel Jezus Chrystus był odrzucony właśnie przez tych, którzy powinni jako pierwsi rozpoznać Go jako obiecanego Mesjasza i Syna Bożego. Jak dobrze wiemy od czterech Ewangelistów, uczeni w Piśmie i faryzeusze byli najbardziej nieprzejednanymi wrogami Chrystusa.

W czasie swojej publicznej działalności, Chrystus Pan nauczał w tak cudowny sposób, że mówiono o Nim: "Żaden człowiek tak nie mówił, jak On" (Jan 7, 46). Jego język był jasny i zwięzły; Jego styl był tak prosty, że nawet prości ludzie rozumieli najgłębsze prawdy, jakich nauczał. Cztery Ewangelie z wielką dokładnością odnotowują wspaniałe cuda dokonane przez Naszego Pana. Te publiczne, nadprzyrodzone czyny bez cienia wątpliwości poświadczały Boskie posłannictwo Jezusa Chrystusa. Mimo wspaniałych nauk i cudów Naszego Pana, uczeni w Piśmie i faryzeusze, kapłani świątyni byli tymi, którzy odrzucili Go i skazali na śmierć. Podburzyli oni większość Ludu Wybranego, by zwrócili się przeciwko Niemu i domagali się Jego śmierci. Jak uderzająco przypomina to obecne odrzucenie i potępienie jedyne prawdziwego Kościoła Chrystusa, Kościoła katolickiego, Mistycznego Ciała Chrystusa, przez tych, którzy kiedyś byli głównymi przywódcami Kościoła, ale którzy teraz zdradzili katolicki Kościół i Prawdziwą Wiarę dla złudnego pragnienia utworzenia w duchu fałszywego ekumenizmu braterstwa wszystkich religii.

Deklaracja *Nostra aetate* Vaticanum II otwarcie uznaje hinduizm, buddyzm, islam i judaizm wbrew faktowi, że hinduiści i buddyści czczą fałszywych bogów,

że muzułmanie zaprzeczają Boskości Chrystusa a żydzi nie uznają Jezusa Chrystusa za Mesjasza. Deklaracja *Vaticanum II* posuwa się do tego, że stwierdza:

"Kościół katolicki nic nie odrzuca z tego, co w religiach owych prawdziwe jest i święte".

Czy kiedykolwiek zastanawialiście się nad silną i emocjonalną niechęcią, jaką współczesna hierarchia *kościola Vaticanum II* okazuje tradycyjnemu katolicyzmowi? W tej ekumenicznej epoce, w której współczesna hierarchia "wijąc się na wszystkie strony" poszukując fałszywej jedności między wszystkimi religiami (zarówno chrześcijańskimi jak i niechrześcijańskimi), wszyscy są czule przyjmowani i uznawani. Czyż nie zakrawa to na ironię, że każda i wszystkie religie są akceptowane przez *kościół Vaticanum II* o ile tylko nie są tradycyjną religią rzymskokatolicką? Jakże odstająca od głównego nurtu wydaje się być nasza katolicka wiara, że Jezus Chrystus, nasz Mesjasz i Odkupiciel, założył Kościół i że członkostwo w tym Kościele jest warunkiem koniecznym do zbawienia. Te prawdy przedstawia się po prostu jako niemożliwą do tolerowania doktrynę.

Rozważmy liczne, błuźniercze ekumeniczne spotkania Jana Pawła II:

17 listopada 1980: Podczas wizyty w Niemczech, Jan Paweł II udał się do luterńskiego kościoła i oświadczył tam: "Przybywam do was jako do duchowych spadkobierców Marcina Lutra". Wyraził też podziw dla "głęбоkiego religijnego ducha" Lutra.

25 maja 1982: W Anglii, Jan Paweł II wziął udział w uroczystości religijnej w katedrze Canterbury, ramię w ramię z anglikańskim arcybiskupem.

25 stycznia 1983: Jan Paweł II ogłosił *Nowy Kodeks Prawa Kanonicznego* ostentacyjnie pomijający karę ekskomuniki dla masonów i zezwalający w pewnych przypadkach na udzielanie "Komunii Świętej" schizmatykom i heretykom bez wymagania od nich powrotu do Kościoła katolickiego.

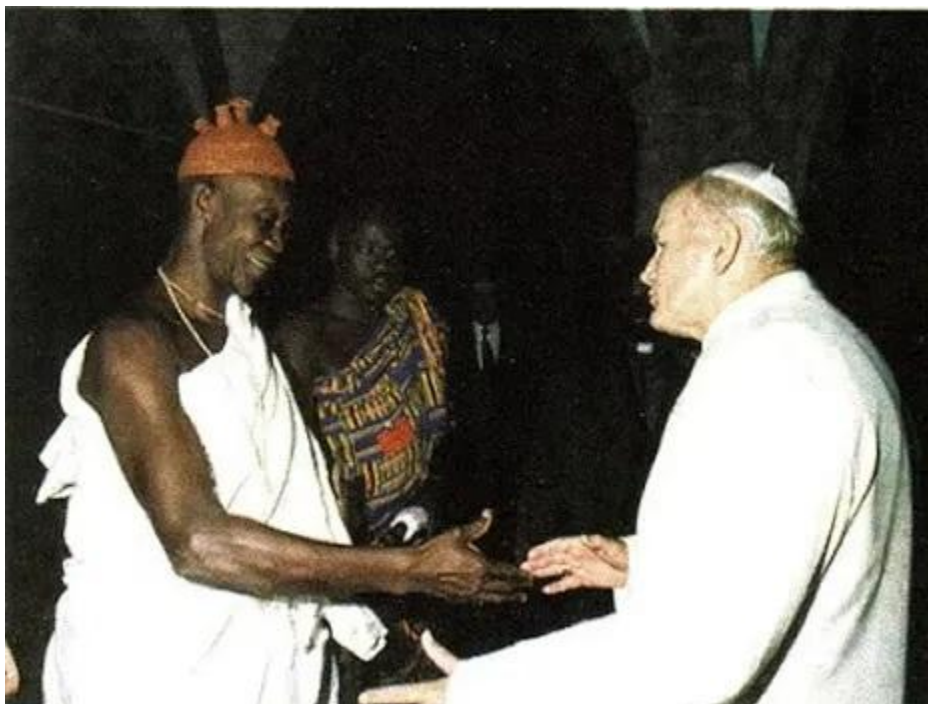
11 grudnia 1983: Jan Paweł II, w towarzystwie kilku "kardynałów", wygłosił kazanie z ambony luterńskiego kościoła w Rzymie, wziął udział w heretyckiej uroczystości i odmówił modlitwę ułożoną przez Lutra. Wcześniej

wyraził swoją opinię na temat Lutra, że jego przypadek powinien być ponownie otwarty do dyskusji, aby można było "rozważyć go w bardziej obiektywnym świetle".

17 kwietnia 1984: Jan Paweł II przyjął delegację B'nai B'rith i nazwał tę audiencję "braterskim spotkaniem".

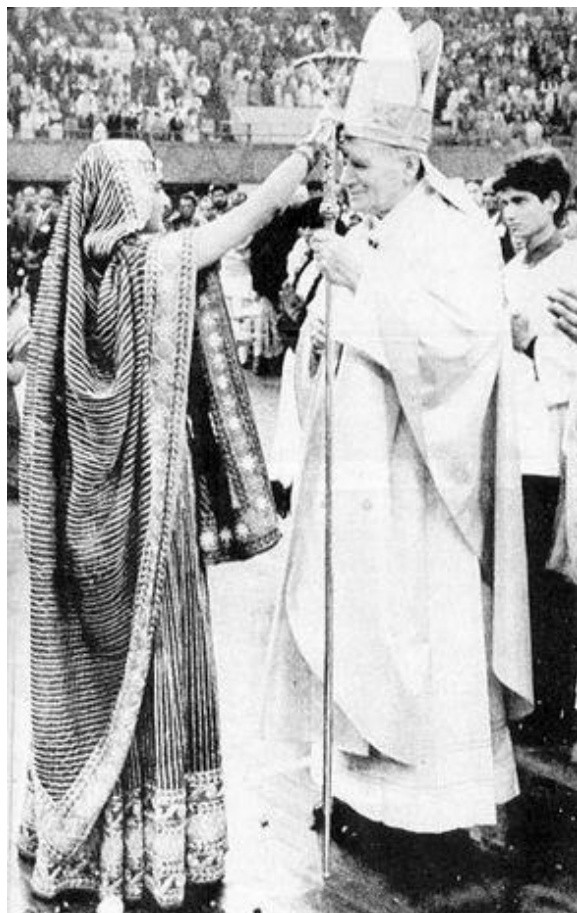
10 maja 1984: W Tajlandii, Jan Paweł II odwiedził najwyższego patriarchę buddystów Vasana Tarę, który przyjął go siedząc na swoim tronie a któremu Jan Paweł II złożył głęboki ukłon.

11 grudnia 1984: Jan Paweł II wysłał swojego przedstawiciela do położenia kamienia węgielnego pod budowę największego meczetu w Europie, w Rzymie.

8 sierpnia 1985: W Togo, w Afryce Jan Paweł II wstąpił do "świętego gaju" gdzie uczestniczył w animistycznych obrzędach. Później wziął udział w pogańskich obrzędach w Kara i Togoville.

9 sierpnia 1985: W Casablance, w Maroku, w obecności króla Hassana II, "Przywódcy Wiernych" i wobec tłumu 80,000 młodych muzułmanów, Jan Paweł II głosił "dialog z Islamem" i stwierdził, że "wszyscy mamy tego samego Boga".

2 lutego 1986: Podczas wizyty w Indiach, co wielu mogło zobaczyć w telewizji, Jan Paweł II otrzymał z rąk hinduskiej kapłanki znak Tilak. Mniej nagłośnione było inne wydarzenie, o znacznie poważniejszym charakterze; 5 lutego w Madrasie, Jan Paweł II z rąk kobiety przyjął "święte popioły".

13 kwietnia 1986: Jan Paweł II udał się do żydowskiej synagogi w Rzymie gdzie został przyjęty przez Rabina Elio Toaffa przyłączając się do ekumenicznych uroczystości modlitewnych. Wtedy nazwał żydów "naszymi starszymi braćmi, naszymi najdroższymi braćmi".

27 października 1986: Jan Paweł II zwołał ekumeniczne "spotkanie modlitewne" w Asyżu, na które zostali zaproszeni przedstawiciele 150 religii światowych, aby modlili się do swoich fałszywych bogów o światowy pokój.

Te akty fałszywego ekumenizmu przypominają nam o słowach papieża Piusa XI:

"...ktokolwiek podobne idee i usiłowania popiera, ten odstępuje zupełnie od religii przez Boga nam objawionej" (*Mortalium animos*, 1928 r.).

Ta sama encyklika podaje powód takiego osądu, który jest całkiem prosty:

"Katolicy nie mogą żadnym paktowaniem pochwalić takich usiłowań, ponieważ one zasadzają się na błędnym zapatrywaniu, że wszystkie religie są mniej lub więcej dobre i chwalebne, o ile, że one w równy sposób, chociaż w różnej formie, ujawniają i wyrażają nasz przyrodzony zmysł, który nas pociąga do Boga i do wiernego uznania Jego panowania".

Innymi słowy, doktryna fałszywego ekumenizmu zakłada, że każda z wielu różnych religii wytworzonych przez człowieka jest słuszna i dobra oraz wypełnia obowiązek oddawania czci i uwielbienia Boga, natomiast akceptacja Jezusa Chrystusa, Jego nauki i Jego Kościoła nie jest naprawdę konieczna do zbawienia! Katolicy zawsze wierzyli, że Bóg Ojciec posłał Swojego Jednorodzonego Syna na ten świat, aby objawił drogę zbawienia rodzajowi ludzkiemu wszystkich czasów. Aby potwierdzić Swoje Boskie posłannictwo Jezus Chrystus dokonał najbardziej zdumiewających cudów, założył jeden prawdziwy Kościół z władzą nieomylnego nauczania prawd koniecznych do zbawienia i dał temu Kościołowi środki uświęcania swoich członków poprzez siedem sakramentów i Świętą Ofiarę Mszy. Pomimo tego wszystkiego, fałszywy ekumenizm uważa, że wszystkie dzieła jakich Jezus Chrystus dokonał nie są naprawdę tak niezbędne a ponadto, że również wszystkie inne religie muszą być uznane za posiadające środki zbawienia.

To właśnie z tego powodu, Kościół katolicki przed *Vaticanum II*, zakazał katolikom aktywnego uczestnictwa w niekatolickich obrzędach. Kanon 1258 Kodeksu Prawa Kanonicznego (1917) orzeka:

"Zakazane jest wiernym w jakikolwiek sposób czynnie uczestniczyć czyli mieć udział w niekatolickich obrzędach (*Haud licitum est fidelibus quovis modo active assistere seu partem habere in sacris acatholicorum*)".

Podobnie Kanon 2316:

"Każdy kto z własnego popędu i świadomie wspiera propagowanie herezji, albo kto uczestniczy (wbrew postanowieniom Kanonu 1258) w niekatolickich obrzędach, jest podejrzanym o herezję (*Qui quoquo modo haeresis propagationem sponte et scienter iuvat, aut qui communicat in divinis cum haereticis contra praescriptum can 1258, suspectus de haeresi est*)".

Podsumowując swoją naukę o fałszywym ekumenizmie, Papież Pius XI stwierdza:

"Jasną rzeczą więc jest, Czcigodni Bracia, dlaczego Stolica Apostolska swym wiernym nigdy nie pozwalała, by brali udział w zjazdach niekatolickich".

Odrzucenie i potępienie Chrystusa przez Najwyższych Kapłanów prawie 2000 lat temu dokładnie przypomina obecne odrzucenie i potępienie Jego Mistycznego Ciała, katolickiego Kościoła, przez współczesną hierarchię. Dla przywódców Synagogi Jezus Chrystus był fałszywym Mesjaszem; dla dzisiejszej hierarchii, tradycyjni katolicy są ekskomunikowanymi schizmatykami.

Motyw przewodni dla kolejnego rozważania, ukazującego analogię między Męką i Śmiercią Naszego Boskiego Pana i Mistycznym Ciałem Chrystusa dzisiaj możemy odnaleźć w słowach Chrystusa: "Uderzą w pasterza, a rozproszą się owce" (Mk 14, 27). Jakże straszliwe pomieszanie i rozdzwięk musiał zapanować wśród Apostołów, kiedy ich Mistrz został pojmany w Ogrodzie Oliwnym przez przedniejszych kapłanów a następnie potępiony przez Najwyższego Kapłana – Kajfasza za bluźnierstwo! Apostołowie byli prawdziwie oszołomieni i zgorzgni: Jezus, ich Ukochany Mistrz, w Którym złożyli całą wiarę i zaufanie, był niehumanie biczowany, cierniem ukoronowany i w końcu ukrzyżowany pośród drwin i urągania uczonych w Piśmie i faryzeuszy. Jak wielce zdezorientowani musieli być Apostołowie!

W obecnej dobie, rzymscy katolicy, którzy pozostali wierni Chrystusowi i tradycyjnej katolickiej Wierze są podobnie zmieszani i zgorzeleni. Jezus Chrystus w Sakramencie Świętej Eucharystii został zdezonizowany w kościołach, które niegdyś były katolickie. Podczas zmian, które nastąpiły po *Vaticanum II* wiele tabernakulów najpierw przesunięto do bocznych naw kościołów a ostatecznie usunięto zupełnie. W wielu kościołach, ołtarze zostały rozebrane i zastąpione przez stoły ze stojącym za nim fotelem przewodniczącego celebracji. Katolicy kapłani i wierni już dłużej nie mogli kierować się do ołtarza i Krzyża, by ofiarować czcigodną Ofiarę Kalwarii; tabernakulum już nie było centrum kultu z przebywającą w nim Boską Obecnością Jezusa Chrystusa w Przenajświętszym Sakramencie.

Jakże wielkie było zmieszanie tradycyjnych katolików, gdy zobaczyli swoje kościoły zamienione w protestanckie sale a ich Świętą Ofiarę Mszy odartą z jakichkolwiek odniesień do ofiary przebłagalnej i zredukowaną do luteranckiej "Pamiętki Ostatniej Wieczerzy"? Jakże wielka dezorientacja panuje, gdy widzi się "nadzwyczajnych szafarzy" (świeckich mężczyzn i kobiety) rozdzielających "komunie" do rąk wiernych w sposób tak wyraźnie świadczący o braku należytej czci dla tego, co uznawane jest za Świętą Eucharystię.

I jak gdyby tego jeszcze było mało, nowoczesny *kościół Vaticanum II*, w swojej ekumenicznej skłonności, zarządził, że pod pewnymi okolicznościami, schizmatycy i heretycy mogą otrzymać "Przenajświętszy Sakrament"!

Chociaż wielu nowoczesnych katolików uzna to za niewiarygodne, to nowe świętokradzkie prawo jest zawarte w ich *Kodeksie Prawa Kanonicznego* z 1983 ogłoszonym przez Jana Pawła II:

Kanon 844, § 3: "Szafarze katolicki godziwie udzielają sakramentów pokuty, Eucharystii i namaszczenia chorych członkom Kościołów wschodnich nie mających pełnej wspólnoty z Kościołem katolickim, gdy sami o nie proszą i są odpowiednio przygotowani...".

§ 4: "Jeśli istnieje niebezpieczeństwo śmierci albo przynagła inna poważna konieczność, uznana przez biskupa diecezjalnego lub Konferencję Episkopatu, szafarze katolicki mogą godziwie udzielać wymienionych sakramentów także pozostałym chrześcijanom, nie mającym pełnej wspólnoty z Kościołem katolickim, którzy nie mogą się udać do szafarza swojej wspólnoty i sami o nie proszą, jeśli odnośnie do tych sakramentów wyrażają wiarę katolicką i do ich przyjęcia są odpowiednio przygotowani".

W późniejszym okresie, w *Dyrektorium do stosowania norm ekumenicznych* zatwierdzonym przez Jana Pawła II, 8 czerwca 1993 prawo to zostało rozszerzone na pozwolenie udzielania "eucharystii" niekatolikom podczas ceremonii mieszanych małżeństw.

"Przy małżeństwach mieszanych, między katolikiem a ochrzczonym chrześcijaninem, który nie jest w pełnej wspólnotie z Kościołem katolickim, udzielanie eucharystii jest możliwe".

Porównajmy to nowe prawo z 1983 roku z Kodeksem Prawa Kanonicznego z 1917, Kanon 731 § 2:

"Zakazane jest udzielanie Sakramentów Kościoła heretykom i schizmatykom, nawet gdyby błędzili w dobrej wierze (*bona fide errantibus*) i prosili o nie. Koniecznym jest, aby najpierw wyrzekli się swoich błędów i stali się członkami Kościoła".

Ponadto, Sobór Trydencki naucza:

"Jeżeli ktoś twierdzi, że dostatecznym przygotowaniem do przyjęcia Najświętszego Sakramentu Eucharystii jest sama wiara – niech będzie wyklęty. Jeśliby zaś ktoś odważył się inaczej uczyć, głosić albo uparcie twierdzić, lub też bronić w publicznej dyskusji, tym samym – niech będzie wyklęty".

"Uderzą w pasterza, a rozproszą się owce". Papież Leon XIII już przed ponad stu laty dostrzegł szatańskie siły, które nie ustawały w wysiłkach, by zniszczyć Kościół katolicki. Z tego powodu, ułożył modlitwę egzorcyzmu, która zaczyna się wezwaniem do św. Michała. Papież Leon XIII napisał 25 września 1888:

"Ci niezwykle przebiegli wrogowie napelnili żalem i napełnili gorczyczą Kościół, Oblubienicę Nieskalanego Baranka i położyli świętokradcze ręce na jego najświętszych dobytках. W samym Świętym Miejscu, gdzie założony został Tron Św. Piotra i Tron Prawdy na oświecenie świata, wzniesli oni tron swojej ohydnej bezbożności, z nikczemnym zamiarem, że gdy uderzy się w pasterza, to owce się rozproszą".

Tak jak nasz Boski Zbawiciel został ukrzyżowany, podobnie Jego Mistyczne Ciało, Kościół katolicki poddany jest duchowemu ukrzyżowaniu. Nie bądźmy zaskoczeni małą liczbą tradycyjnych katolików w porównaniu z rzeszą nowoczesnych katolików. Kiedy nasz Boski Zbawiciel zawisł na Krzyżu, była tam jedynie garstka wiernych Mu przyjaciół: Jego Bolesna Matka Maryja, Jego ukochany Apostoł św. Jan, św. Maria Magdalena i kilka świętych niewiast.

Wrogowie Chrystusa, przedniejsi kapłani i faryzeusze, myśleli z satysfakcją, że w końcu zdyskredytowali i zniszczyli Go. Jakież było ich zdziwienie rankiem Trzeciego Dnia, gdy dowiedzieli się, że powstał On z martwych, tak jak to przepowiedział! Dzisiaj nieprzyjaciele Kościoła katolickiego tak samo sądzą, że skompromitowali i zniszczyli katolicki Kościół. Nie wiedzą, że Syn Boży obiecał być ze Swoim Kościołem po wszystkie dni aż do skończenia świata i że bramy piekielne go nie przemogą.

W Świętej Liturgii Wielkiego Tygodnia obchodzimy największe wydarzenia w historii ludzkości – nasze Odkupienie przez Jezusa Chrystusa, Syna Bożego i naszego Zbawiciela i Jego chwalebne Zmartwychwstanie. Bądźmy zdecydowani cierpieć z Nim w naszym codziennym życiu, szczególnie w praktykowaniu naszej Świętej katolickiej Wiary, abyśmy mogli chwalebnie powstać z Nim w dzień Sądu Ostatecznego!

In Christo Jesu et Maria Immaculata,

Bp Mark A. Pivarunas CMRI

www.cmri.org (1)

Z języka angielskiego tłumaczył Mirosław Salawa

(Ilustracje od red. *Ultra montes*)

Przypisy:

(1) Por. 1) Bp Mark A. Pivarunas CMRI, a) [Kościół katolicki i jurysdykcja](#). b) [Sedewakantyzm](#). c) [Odpowiedzi na zarzuty wobec stanowiska sedewakantystycznego](#). d) [Vaticanum II "w świetle Tradycji"?](#) e) [O Przysiędze antymodernistycznej](#). f) [Czasy ostateczne a fałszywy ekumenizm](#). g) [Sede vacante. Rocznica śmierci papieża Piusa XII](#). h) [Ocena spotkań w Asyżu w 1986 i 2011](#). i) [Różnica między gorliwością misyjną świętego Patryka a duchem Vaticanum II](#). j) [Błędy doktrynalne "Dignitatis humanae"](#). k) [Wizyta antypapieża Franciszka w USA i "Synod o rodzinie" \(2015\)](#). l) [Długotrwały wakans Stolicy Apostolskiej. List do Ks. Peek odnośnie stanowiska teologicznego Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#). m) [Papiestwo](#). n) [Nieomyślność katolickiego Kościoła](#). o) [Franciszek-Bergoglio jest kacerzem, który nigdy nie został kanonicznie wybrany na papieża](#).

2) "The Reign of Mary", a) [Stanowisko Teologiczne Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#). b) [Modernistyczny Kościół: Nawracanie żydów niekonieczne](#).

3) Ks. Benedict Hughes CMRI, a) [Kult człowieka](#). b) [Neopapież – fałszywy papież](#). c) [Zaniechanie potępienia: Bergoglio zaniedbuje obowiązek potępienia zła](#). d) [Sedewakantyzm: jedyny logiczny wniosek](#). e) [Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach](#). f) [Nowa praktyka "dialogu". Duch apostolski zniszczony przez Vaticanum II](#). g) [Pożegnalne słowa do swoich kapłanów. O spuściźnie Benedykta XVI](#). h) [New Age, Nowa Religia](#). i) [A on znowu swoje! Bergoglio wywołuje zgorszenie wśród katolików nonszalanckim podejściem do małżeństwa](#). j) [Franciszek-Bergoglio znowu atakuje! Pokaz dwulicowości Vaticanum II](#). k) [Największa ozdoba katolickiego kapłaństwa](#). l) [Cała i nieskalana. Musimy zachować integralność wiary katolickiej](#). m) [Korzenie problemów: Vigano dotyka źródła posoborowych błędów](#). n) [Kult](#)

Czternastu Świętych Wspomożycieli. o) Moralne bankructwo modernistycznego neokościola. p) Nieuniknione podziały na widoku publicznym. "Dobrzy funkcjonariusze" kontra "źli funkcjonariusze" w soborowym kościele. q) Religia islamu: zagrożenie dla zachodniej cywilizacji. r) Okupowany przez modernistów Watykan kończy z tolerancją wobec prawdziwej Mszy. Refleksje nad tzw. motu proprio "Traditionis custodes". s) Neomaltuzjanie: Forsowanie mitu przeludnienia.

4) Ks. Noël Barbara, a) Papieska nieomylnność a dzisiejszy kryzys w Kościele. b) Uderzające podobieństwo reform Pawła VI do reformy anglikańskiej 1549 roku. c) Katolicka Msza święta a Novus Ordo Missae. Czy NOM jest ważną mszą?

5) Ks. Johannes Heyne, a) Wolność zatracenia: Sprzeczność nauczania Vaticanum II z prawdziwą katolicką nauką. b) Ruch ekumeniczny: Czy Pius XII przyzwolił na ekumenizm? c) Gorliwość religijna.

6) Ks. Anthony Cekada, a) Tradycjoniści, nieomylnność i Papież. b) Czy ekskomunikowany kardynał może zostać wybrany na papieża? c) Bergoglio nie ma nic do stracenia... zatem sedewakantystyczna argumentacja musi się zmienić.

7) John Kenneth Weiskittel, a) Trzecie oko Wojtyły. Pielgrzymka Jana Pawła II do Indii. b) Jan Paweł II i voodoo.

8) Kodeks Prawa Kanonicznego, Papież Pius IV, Wyznanie Wiary katolickiej (Professio Catholicae Fidei).

9) Św. Pius X Papież, a) Przysięga antymodernistyczna (Iusiurandum contra errores modernismi). b) Encyklika Pascendi dominici gregis o zasadach modernistów. c) Przemowa do kardynałów przeciw neoreformizmowi religijnemu.

10) Papież Pius XII, a) Encyklika "Mystici Corporis Christi". O Mistycznym Ciele Chrystusa (Litterae encyclicae "Mystici Corporis Christi"). b) Encyklika "Sacra Virginitas" o Świętym Dziewictwie (Litterae encyclicae "Sacra virginitas" de sacra virginitate).

11) Akta i dekryty świętego powszechnego Soboru Watykańskiego (1870), Pierwszy projekt Konstytucji dogmatycznej o Kościele Chrystusowym przedłożony Ojcom do rozpatrzenia.

12) a) Mały katechizm o Syllabusie. b) Mały katechizm o Nieomylności Najwyższego Pasterza.

13) Ks. Maciej Sieniatycki, a) Apologetyka czyli dogmatyka fundamentalna. b) Zarys dogmatyki katolickiej. c) System modernistów. d) Modernistyczny Neokościół.

14) Abp Walenty Zubizarreta OCD, O modernizmie (De modernismo).

15) Ks. Jacek Tylka SI, a) Dogmatyka katolicka. b) Traktat o Kościele Chrystusowym. c) O obojętności, czyli indyferentyzmie w rzeczach religii. d) O własnościach religii. e) O cnotach heroiczych.

16) [Uchwały i wyroki Świętego Soboru Watykańskiego za Piusa IX 1869-1870 zebranego krótko wyjaśnione, wraz z obszernym a prostym wykładem artykułu Wiary "O nieomylnym nauczycielstwie Rzymskiego Papieża"](#) przez X. Dra Józefa Krukowskiego, profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego.

(Przypisy od red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXXII, Kraków 2022